

LA CONTRAPORTADA de VALENTÍ PUIG

La candidatura erràtica

“L’electorat nord-americà també ha donat prou proves de capgirar l’opinió als darrers mesos —com quan Bush anava ben per davant de Clinton—, i l’afer Whitewater tic-taqueja de forma contínua com una bomba de rellotgeria col·locada al centre nuclear de la presidència Clinton.”

És tan aleatòria la fortalesa electoral de Robert Dole que Curtis Roosevelt —nét del president— diu ben convençut que no pot guanyar si no posa el general Colim Powell de candidat vicepresidencial. No és fàcil de fer unes eleccions contra un president que, des que va ser elegit, no ha fet altra cosa que preparar la reelecció, disposat en tot moment a un *tutti frutti* de polítiques que canvien segons bufa el vent més lleuger. Aviat serem a l’espectacle únic de les convencions dels dos grans partits nord-americans però ara per ara cap columnista conservador nord-americà no té massa fe en Bob Dole: “Podríeu imaginar una campanya electoral pitjor?”, ha demanat George Will, des de la dreta.

El cas és que Robert Dole —heroi de la Segona Guerra Mundial, amb un braç tolit per ferida de guerra i polític de molta experiència— també és de la casta de polítics que practiquen activament la giragonsa constant i no té prou força moral per apedaçar la gran coalició conservadora que dugué Ronald Reagan a la Casa Blanca. De fet, els conservadors no se’n refien gaire i, en general, set de cada deu nord-americans creuen que Bill Clinton li guanyarà les eleccions. De tota manera, l’electorat nord-americà també ha donat prou proves de capgirar l’opinió als darrers mesos, abans del primer dimarts després del primer dilluns de novembre —com quan Bush anava ben per davant de Clinton—, i l’afer Whitewater tic-taqueja de forma contínua com una bomba de rellotgeria col·locada al centre nuclear de la presidència Clinton.

El desànim republicà arriba fins a la suggerència d’una retirada per part de Dole per raons d’edat i de manca d’impacte i, quan arribi la cita de San Diego, fer-ne una “convenció oberta”: és a dir, els delegats elegits

pels electors dels estats per donar suport a un dels candidats poden trencar amb la fidelitat de vot i elegir els nous candidats que sorgeixen a la convenció. Això pot significar tota una renegociació de la “plataforma” o programa. De tota manera, la importància de la retransmissió en directe d’una convenció fa aconsellable aprofitar l’espai televisiu per donar la imatge de partit unit entorn d’un candidat i no d’una picabaralla pública, sense rumb ni nord.

Un mal fet ho embulla tot cada vegada que Dole pren posició —sigui clara o meliflua— sobre qüestions com l’avortament, els impostos o la política exterior. D’una forma o de l’altra, estan a l’aguait el populista dretà Pat Buchanan i la Dreta Cristiana, de la mateixa manera de Clinton pot perdre vots per mor del Partit Verd de Ralph Nader. Només hi faltaria l’aparició electoral de Ross Perot, causa de la derrota de George Bush, amb un 18% o 19% dels vots.

Quan va passar per Barcelona fa uns mesos, l’historiador Arthur Schlesinger Jr. explicava que Nixon havia aconsellat Dole que es desplaçés cap a la dreta a les primàries i cap al centre quan vinguessin les eleccions generals. És ben cert que Newt Gingrich, l’home de la majoria republicana al Congrés, fa mesos que calla, una mica malferit per la impopularitat després de l’èxit. Posar en dubte la professionalitat de Dole seria pueril i fins i tot és opinable que pugui ser un millor president que no candidat. En tot cas, com a suprem actor i subtil estrateg al Senat, pagarà un peatge car pel desprestigi nacional de tot allò que faci olor de política feta a Washington. Robert Dole, el senador càustic i sardònic, ha deixat l’escó. Si perd l’elecció, li queden el golf, el pòquer o firmar articles que li escrigui algú.